

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudcov JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **DOMBY, s.r.o.**, Viničná 126, Viničky, *právne zastúpeného JUDr. Alicou Petrovskou Homzovou, advokátkou so sídlom Moyzesova 46, Košice*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/466001-675524/2012/4897 z 30. marca 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/146/2012-66 z 21. novembra 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/146/2012-66 z 21. novembra 2013 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného a zrušenia prvostupňového rozhodnutia, dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej aj „správca dane“) č. 738/230/19169/11/Kaş zo dňa 29.07.2011, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie máj 2010 v sume 30 723,00 eur.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z obsahu žaloby v preskúmvanej právnej veci, ako aj z obsahu odvolania žalobcu z 08.08.2011 proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/19169/11/Kaş z 29.07.2011 vyplýva, že žalobca svoje výhrady voči rozhodnutiam daňových orgánov oboch stupňov oprel o vlastné tvrdenia, podľa ktorých správca dane a žalovaný nesprávne vyhodnotili skutkový a právny stav týkajúci sa neuznaných faktúr od dodávateľa M. V. - V. č. 170510/V2, interné číslo FP 0800012 a číslo 110510, interné číslo FP 08000013 s predmetom fakturácie drevené kolíky v množstve 15 400 ks a 30 800 ks. Žalobca tvrdil, že k spochybneniu ním deklarovanych obchodov a samotnej existencie drevených kolíkov, ktoré boli predmetom zdaniteľného plnenia, ako aj uskutočnených obchodov došlo vyhodnotením vykonaných dôkazov výlučne v neprospech daňového subjektu a nezistením presného a úplného stavu veci.

Preskúmaním obsahu administratívneho spisu daňových orgánov oboch stupňov súd konštatoval dôvodnosť tvrdení správcu dane v prvostupňovom rozhodnutí - dodatočnom platobnom výmere Daňového úradu Kráľovský Chlmec z 29.07.2011 o nesplnení si dôkaznej povinnosti žalobcu viažúcej sa na dané zdaniteľné plnenia a nevyvrátenie podľa názoru súdu dôvodných pochybností správcu dane ohľadom predmetných deklarovanych obchodov žalobcu, a to vo všetkých konkrétnostiach uvedených v prvostupňovom rozhodnutí týkajúcich

sa predmetných fakturácií, u ktorých dôvodnosť fakturácie a reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov žalobca nepreukázal a nevyvrátil tým dôvodné pochybnosti správcu dane týkajúce sa označených faktúr.

Prvostupňový súd v súvislosti s dôkaznou povinnosťou daňového subjektu vyplývajúcou z ustanovení § 49 ods. 1, 2 písm. a), § 51 ods. 1, § 52 až § 54 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zákon č. 222/2004 Z.z.“ alebo „zákon o DPH“) dal do pozornosti účastníkov konania zistenia správcu dane vyplývajúce z dokazovania vykonaného správcom dane v priebehu daňovej kontroly obsiahnuté v protokole z 31.05.2011, predovšetkým výsledky miestnych zisťovaní u žalobcu a dodávateľa fakturovaného tovaru M. V. - V., pričom tak ako to vyplýva z obsahu protokolu z 31.05.2011, výsledky miestnych zisťovaní z 13.09.2010, 11.05. 2011, 14.06.2011, ako aj neohlásené miestneho zisťovania 25.01.2011, ako aj ďalšie dokazovanie zamerané na preukázanie reálnosti fakturovaných dodávok drevených kolíkov od dodávateľa M. V. - V. navodili dôkazný stav zhrnutý správcom dane v protokole o daňovej kontrole z 31.05.2011 preukazujúci fiktívnosť fakturovaných dodávok a absenciu reálneho obsahu žalobcom deklarovaných zdaniteľných obchodov. Súd pritom poukázal na podrobné zistenia správcu dane obsiahnuté v protokole č. I/332/13262-60860/2011/Mašk z 31.05.2011 korešpondujúce s obsahom administratívneho spisu správcu dane, a to predovšetkým na konštatovanie správcu dane, že daňový subjekt M. V. - V. ako dodávateľ žalobcu nepreukázal dostatočné množstvo materiálu, z ktorého by mohli byť vyrobené kolíky, existenciu potrebného stavu zamestnancov a výrobných prostriedkov atď. Výsledky daňovej kontroly pritom jasne preukázali stav, podľa ktorého drevené kolíky v Strede nad Bodrogom boli stále tie isté, ale patrili viacerým spoločnostiam, pričom sa s nimi nemanipulovalo a dochádzalo len k presunom tabuliek s názvami daňových subjektov podľa aktuálnej potreby preukázania konkrétnych obchodov nemajúcich žiadne reálne ekonomické obchodné opodstatnenie.

Súd bol preto zhodne s daňovými orgánmi toho názoru, že žalobca vo vzťahu k faktúram z 11.05.2010 a 17.05.2010 od dodávateľa M. V. - V. jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tak dôvodné pochybnosti správcu dane o reálnosti deklarovaných zdaniteľných plnení. K obsahu žalobných námietok vo vzťahu k obsahu a záverom administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci súd, opierajúc sa o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vzťahujúcu sa na rozhodovaciu

činnosť daňových orgánov týkajúcu sa dane z pridanej hodnoty uviedol, že podľa § 165b daňového poriadku zák. č. 563/2009 Z.z. (prechodné ustanovenia účinné od 30. decembra 2012) daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Konanie v preskúmvanej právnej veci vykonané správcom dane v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb. a § 165 ods. 2 daňového poriadku sa procesnoprávne riadilo príslušnými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb. Poukazujúc na danú procesnoprávnu úpravu a dotknuté ustanovenia zákona č. 222/2004 Z. z. (§ 49 ods. 1, 2 písm. a) uvedeného zákona) súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR k preskúmvanej právnej problematike vzťahujúcej sa na dôkaznú povinnosť daňového subjektu, vyplývajúcu okrem iného z obsahu rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 4Sžf/4/2011 z 15.03.2011, v odôvodnení ktorého Najvyšší súd SR konštatoval:

„Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.) v zmysle zásady súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

S poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je potrebné uviesť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie faktúry, ale musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K tejto námietke dáva žalobcovi do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.

Správu daní a príjmov, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu vykonávajú finančné orgány samostatne. V rámci tejto kompetencie daňové úrady ako finančné orgány okrem iného zisťujú a overujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Robia tak v daňovom konaní, a v rámci tohto konania majú a môžu daňové subjekty uplatniť svoje práva, ktoré im zákon priznáva a súčasne a to predovšetkým aj splniť svoju dôkaznú povinnosť.

V daňovom konaní, v ktorom sa podľa zákona kladie dôraz na záujem štátu, resp. záujem verejný, na riadnom plnení daňovej povinnosti, čo je zákonom uložená a ústavne podložená poplatková povinnosť voči štátu, platí totiž nielen obvyklá procesná zásada voľného hodnotenia dôkazu o vykonaní v tomto konaní kompetentným orgánom, ale aj zásada prejednávacia (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Pre daný prípad toto predstavovalo, že žalobca ako daňovník nemohol od správcu dane právom očakávať, že správca dane bude a musí čakať, či daňovník v budúcnosti bude schopný zabezpečiť si dôkazy, ktoré by mohli nasvedčovať v jeho prospech. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude suplovať činnosti finančných orgánov, a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie,

ktoré daňovník mal a mohol predložiť v daňovom konaní, ale tak neurobil.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (súd na to nemá kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy“.

K obsahu žaloby prvostupňový súd zároveň považoval za nevyhnutné uviesť, že pokiaľ ide o hmotnoprávnu stránku veci, prísne pravidlá požadované zákonom č. 222/2004 Z. z. o DPH pre priznanie nadmerného odpočtu DPH sa priamo dotýkajú aj právnej otázky rozloženia dôkaznej povinnosti medzi správcu dane a daňový subjekt, resp. problematiky dôkaznej povinnosti daňového subjektu pre preukázanie právnych podmienok pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH. Právnym východiskovým základom ustálenej judikatúry súdov SR pri posudzovaní právnych podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty je jednak požiadavka, aby daňové doklady odrážali skutočnosť, pri súčasnom zvýrazňovaní dôkazného bremena, ktorým je zaťažený daňový subjekt, a nie správca dane, ktorému však na druhej strane nemožno uprieť právo vykonania takých dôkazov, ktoré správca dane považuje za nevyhnutné pre náležité objasnenie veci. V tejto súvislosti súd poukázal napr. na rozsudky Najvyššieho súdu SR č.k. 8Sžf/29/2010 z 10.03.2011, č.k. 2Sžf/52/2010 z 21.9.2011, č.k. 8Sžf/36/2010 z 28.04.2011, č.k. 2Sžf/41/2010 z 15.6.2011 a ďalšie.

V priamej právnej nadväznosti na uvedenú argumentáciu súd, reagujúc na obsah žalobných námietok uvedených v žalobe z 11.6.2012, uviedol, že obsahom administratívneho spisu je okrem iného aj výzva na predloženie dokladov č. I/332/17460/2011/Mašk zo 14.02.2011, ktorá bola žalobcovi zaslaná v priebehu daňovej kontroly za účelom zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, na ktorú žalobca nereagoval. Bolo preto oprávnením správcu dane vyplývajúcim z hore citovaných zákonných ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. a zákona č. 222/2004 Z.z. vykonať vo veci dokazovanie týkajúce sa žalobcom deklarovaneho zdaniteľného plnenia a z obsahu vykonaných dôkazov vyvodit' vlastné závery. Zistenia správcu dane tvoriace súčasť protokolu o daňovej kontrole za zdaňovacie obdobie máj 2010 z 31.05.2011 a jeho dodatku z 26.07.2011 doručeného žalobcovi 26.07.2011 sú v súlade s obsahom administratívneho spisu správcu dane a vyplýva z nich podľa názoru súdu absolútne nereálnosť deklarovanych

zdaniteľných obchodov daná neexistenciou ekonomických dôvodov a podnikateľských podmienok na strane žalobcu a jeho dodávateľa M. V. - V. pre reálne uskutočnenie fakturovaných dodávok majúce skutočný ekonomický obsah a význam. V tejto súvislosti súd uviedol, že za preukázané považoval zistenia daňových orgánov, že žalobca v účtovníctve nemá zaevidované žiadne režijné a prepravné náklady súvisiace s podnikaním, teda ani s deklarovaným zdaniteľným plnením, nemá žiadnych zamestnancov, nie je vedený v registri zamestnávateľov a nevznikli mu teda ani žiadne mzdové náklady, že žalobca v mieste svojho sídla (Viničky, Viničná 126) reálne nepodniká a v obci Viničky nemá ohlásené žiadne prevádzkové priestory (správa obce Viničky z 22.09.2010), ako aj ďalšie zistenia správcu dane preukazujúce fiktívnosť fakturovaných dodávok tovaru.

Podľa názoru súdu preto nemajú žiadne reálne právne opodstatnenie žalobné námietky vytykajúce daňovým orgánom nedostatky vo vykonanom dokazovaní, resp. právneho vyhodnotenia obsahu dokazovania. Súd pritom opakovane zvýraznil základné právne požiadavky vyplývajúce z hore citovaných zákonných ustanovení pre možnosť odpočítania dane z pridanej hodnoty, pričom zároveň uviedol, že povinnosťou súdu v rámci správneho súdnictva je v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s preskúmanou právnou vecou. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (rozhodnutia Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04 a iné, rozsudok NS SR č.k. 2Sžo/61/2012 z 18. decembra 2013 a ďalšia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky reagujúca na ústavnoprávne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia).

Žalobcom zvýrazňované procesnoprávne a ústavnoprávne rozmery preskúmanej právnej veci súd hodnotil aj v intenciách judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a v súlade s ňou dal do pozornosti účastníkov konania, že „zmyslom procesných garancií vyplývajúcich z ustanovení článku 47 ods. 3, z článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z článku 6 Dohovoru je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania, na ktorého sa tieto garancie vzťahujú, poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledky konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Procesný postup orgánu verejnej moci

by predstavoval protiústavný zásah do označených základných práv (resp. práv zaručených dohovorom), ak by účastníkovi konania objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci (vrátane dokazovania), predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc v konaní, alebo uplatniť opravné prostriedky, a z hľadiska konania ako celku by tým postavil niektorého z účastníkov do podstatne nevýhodnejšej pozície. Pokiaľ však procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu) nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (nález Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 153/07-35 z 18.10.2007).

Vzhľadom na zistený skutkový a právny stav veci súd v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol ako nedôvodnú.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný nepriznal právo na náhradu trov konania.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) a f) O.s.p. a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku žalobca videl v jeho nedostatočnom odôvodnení krajským súdom, ktoré považoval za nepresvedčivé, pretože neobsahuje dostatok dôvodov spoľahlivo umožňujúcich identifikovať, akými úvahami sa krajský súd riadil pri rozhodovaní vo veci samej. Podľa žalobcu krajský súd síce v odôvodnení rozsudku podrobne rozpísal právnu úpravu, vzťahujúcu sa na danú problematiku, nereagoval však

na námietky a argumenty uvádzané žalobcom, a to ani na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie veci. S ohľadom na uvedené je žalobca presvedčený, že nepreskúmateľnosť rozsudku spôsobilo, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom dal do pozornosti čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorých má účastník konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Túto skutočnosť niekoľkokrát potvrdil vo svojej rozhodovacej činnosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 115/03. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O.s.p., dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom.

Nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom podľa žalobcu spočíva v tom, že tento právnu normu správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že žalobca nepreukázal správcovi dane reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia nevyužitím svojich práv a nesplnením dôkaznej povinnosti vyplývajúcej mu zo zákona č. 222/2004 Z.z. poukazujúc pritom na zistenia správcu dane vyplývajúce zo zistení z iných daňových konaní daňovej správy, z výsledkov ktorých vyplýva, že dodávateľ žalobcu M. V. – V., od ktorého žalobca kolíky kúpil, nepreukázal dostatočné množstvo materiálu, zamestnancov výrobných prostriedkov. Žalobca uviedol, že kupoval tovar – drevené kolíky od uvedeného dodávateľa, pričom za spôsob podnikania ktorého, počet zamestnancov, sídlo a pod. nenesie zodpovednosť a nie je jeho povinnosťou akýmkoľvek spôsobom preverovať, či jeho dodávateľ má zamestnancov a koľko, či a aké má výrobné prostriedky a pod. Súd sa nevysporiadal s jeho námietkami vo vzťahu k tomu, že z nedostatkov, resp. nezrovnalostí v skladovej evidencii jeho dodávateľa vyvodil záver o tom, že zdaniteľné plnenie neprebehlo. Poukázal na to, že pochybnosti o hodnovernosti dodávateľa a jeho skladovej a dokladovej evidencie nemôžu sa bez ďalšieho pripísať v neprospech žalobcu v zmysle úplného spochybnenia uskutočnenia zdaniteľného plnenia.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 27. mája 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä

z toho pohľadu, *či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe* a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 15 ods. 6 písm. d) a písm. e) zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane povinnosť predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme

alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia a predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety.

Dokazovanie vedie správca dane, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, ***a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov*** (§ 29 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. *ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti* a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. *daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní*, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, *ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom*.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane (§ 15 ods. 1 zák. SNR č. 511/1992 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustaľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.). V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: *„Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.*

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

Podmienky uvedené v § 49 a nasl. (odpočítanie dane) zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil.

Odvolací súd zdôrazňuje, že záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. V predmetných prípadoch žalobcovi právo na odpočítanie dane (§ 49 ods. 1, § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH) nevzniklo. Nebola dodržaná Šiesta Smernica Rady 77/388/EEC zo dňa 17.05.1977, ktorá zakladá spoločný systém DPH a podľa ktorej právo na odpočítanie dane sa nevzťahuje na daň, ktorá je splatná len z dôvodu jej uvedenia vo faktúre. Právo na odpočet dane z pridanej hodnoty vzniká vtedy, ak je preukázané, že predmetné plnenia boli uskutočnené osobou uvedenou vo faktúrach. Dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte a dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bola aj administratívny spis žalovaného vrátane prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že žalobca počas daňovej kontroly nepredložil požadované doklady a neposkytol požadované informácie a vysvetlenia, ktoré by preukázali vecnú stránku faktúr, na základe ktorých bolo uplatnené odpočítanie dane v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2010. Žalobca nepreukázal prepravu, manipuláciu s kolíkmi, čím nesplnil povinnosť úzko spolupracovať so správcom dane a nepreukázal skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní a na preukázanie ktorých bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. Je nespornou skutočnosťou, že žalobca nepreukázal vierohodnosť a správnosť povinných evidencií a záznamov ním vedených a svojím konaním (nepredložil požadované dôkazy a nevysvetlil požadované skutočnosti) neumožnil preveriť všetky skutočnosti týkajúce sa predmetných zdaniteľných obchodov.

Za stavu, že žalobca nepreukázal skutočnú realizáciu zdaniteľných obchodov - tak, ako je uvedené na faktúrach od M. V. - V. a doklady, ktoré predložil nemali takú výpovednú hodnotu, aby ich bolo možné použiť ako jednoznačný dôkaz o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných obchodov - nepreukázal splnenie podmienok vyplývajúcich z ust. § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z.z.

Správca dane vykonal v predmetnej veci v priebehu daňovej kontroly rozsiahle dokazovanie obsiahnuté v protokole č. I/332/13262-60860/2011/Mašk z 31.05.2011 zamerané na preukázanie reálnosti fakturovaných dodávok drevených kolíkov od dodávateľa M. V. - V., pričom dôkazný stav v ňom zhrnutý preukázal fiktívnosť fakturovaných dodávok a absenciu reálneho obsahu žalobcom deklarovaných zdaniteľných obchodov. Daňový subjekt M. V. - V. ako dodávateľ žalobcu nepreukázal dostatočné množstvo materiálu, z ktorého by mohli byť vyrobené kolíky, existenciu potrebného stavu zamestnancov a výrobných prostriedkov atď. Výsledky daňovej kontroly pritom jasne preukázali stav, podľa ktorého drevené kolíky v Strede nad Bodrogom boli stále tie isté, ale patrili viacerým spoločnostiam, pričom sa s nimi nemanipulovalo a dochádzalo len k presunom tabuliek s názvami daňových subjektov podľa aktuálnej potreby preukázania konkrétnych obchodov nemajúcich žiadne reálne ekonomické obchodné opodstatnenie.

Senát najvyššieho súdu prisvedčil žalovanému v tom, že žalobca vo vzťahu k faktúram č. 110510/V2 z 11.5.2010 a č. 170510/V2 zo 17.5. 2010 od dodávateľa M. V. - V. jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tak dôvodné pochybnosti správcu dane o reálnosti deklarovaných zdaniteľných plnení.

Správa daní s prihliadnutím na jej účel vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Uvedené platí v plnom rozsahu aj na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH. Správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Z uvedeného dôvodu sa pri tejto činnosti správcu dane, predchádzajúcej

rozhodnutiu o uplatnenom nároku na vrátenie DPH, autoritatívnym spôsobom formou rozhodnutia uplatňuje dôsledná aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov správcom dane spolu so zásadou objektívnej pravdy vo vzťahu k potrebným zisteniam. Aplikácia zásady voľného hodnotenie dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení.

Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukážu a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane aplikujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní, s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať na čo najúplnejšie zistenie potrebných skutočností, vykonal rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predložené daňové doklady a dôkazy na preukázanie sporného zdaniteľného plnenia nespĺňajú zákonné kritériá na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH (§ 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH), ako i vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní).

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, pretože žalovaný sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne

vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov.

Odvolačí súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňovým súdom, odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález IV. ÚS 236/06) v zmysle ktorej všeobecný súd (prvostupňový, ale aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Alena Adamcová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Mgr. Karin Fedorová